

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 17 listopada 2022 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Artykuły 34 i 36 TFUE – Swobodny przepływ towarów –
Własność intelektualna – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie
(UE) 2017/1001 – Artykuł 15 – Wyczerpanie praw przyznanych przez znak towarowy –
Wprowadzanie do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG) –
Zgoda właściciela znaku towarowego – Miejsce pierwszego wprowadzenia towarów do obrotu
przez właściciela znaku towarowego lub za jego zgodą – Dowód – Dyrektywa 2004/48/WE –
Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Skuteczna ochrona sądowa –
Sentencja orzeczeń sądowych nieokreślająca odnośnych towarów – Trudności w wykonaniu –
Ograniczony środek prawny przed sądem właściwym w sprawach egzekucji – Rzetelny proces –
Prawo do obrony – Zasada równości broni

W sprawie C-175/21

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złożony przez Sąd Okręgowy w Warszawie (Polska) postanowieniem z dnia
3 lutego 2021 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 17 marca 2021 r., w postępowaniu:

Harman International Industries Inc.

przeciwko

AB S.A.,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: E. Regan, prezes izby, D. Gratsias, M. Ilešič (sprawozdawca), I. Jarukaitis i Z. Csehi,
sędziowie,

rzecznik generalny: G. Pitruzzella,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu Harman International Industries, Inc. – D. Piróg i J. Słupski, adwokaci,

* Język postępowania: polski.

- w imieniu AB S.A. – K. Kucharski i K. Sum, radcowie prawni,
- w imieniu rządu polskiego – B. Majczyna, w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej – É. Gippini Fournier, S.L. Kaléda i B. Sasinowska, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 16 czerwca 2022 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 36 zdanie drugie TFUE w związku z art. 15 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1) oraz art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE.
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między Harman International Industries, Inc., z siedzibą w Stanach Zjednoczonych (zwaną dalej „Harmanem”), a AB S.A., z siedzibą w Polsce, w przedmiocie naruszenia praw do kilku unijnych znaków towarowych.

Ramy prawne

Prawo Unii

Rozporządzenie 2017/1001

- 3 Zgodnie z art. 9 rozporządzenia 2017/1001, zatytułowanym „Prawa wynikające z unijnego znaku towarowego”:

„1. Rejestracja unijnego znaku towarowego skutkuje przyznaniem właścicielowi praw wyłącznych do tego znaku.

2. Bez uszczerbku dla praw właściciela nabytych przed datą zgłoszenia lub datą pierwszeństwa unijnego znaku towarowego właściciel tego unijnego znaku towarowego jest uprawniony do uniemożliwienia wszelkim osobom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym, w odniesieniu do towarów lub usług, oznaczenia, w przypadku gdy:

- a) oznaczenie jest identyczne z unijnym znakiem towarowym i jest używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne z tymi, dla których unijny znak towarowy został zarejestrowany;

- b) oznaczenie jest identyczne z unijnym znakiem towarowym lub do niego podobne oraz jest używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne z towarami lub usługami, dla których unijny znak towarowy został zarejestrowany, lub do nich podobne, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd; prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje prawdopodobieństwo skojarzenia oznaczenia ze znakiem towarowym;
- c) oznaczenie jest identyczne z unijnym znakiem towarowym lub do niego podobne, niezależnie od tego, czy jest ono używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne z tymi, podobne lub niepodobne do tych, dla których unijny znak towarowy został zarejestrowany, w przypadku gdy cieszy się on renomą w Unii i używanie tego oznaczenia bez uzasadnionej przyczyny przynosi nienależną korzyść z racji odróżniającego charakteru lub renomy unijnego znaku towarowego lub jest szkodliwe dla tego charakteru lub renomy.

3. Na podstawie ust. 2 mogą być zakazane w szczególności następujące działania:

[...]

- b) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie lub świadczenie usług pod tym oznaczeniem;
- c) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;

[...]”.

- 4 Artykuł 15 tego rozporządzenia, zatytułowany „Wyczerpanie praw wynikających z unijnego znaku towarowego”, przewiduje w ust. 1:

„Właściciel unijnego znaku towarowego nie jest uprawniony do zakazania jego używania w odniesieniu do towarów, które zostały wprowadzone do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego pod tym znakiem towarowym przez właściciela lub za jego zgodą”.

- 5 Artykuł 129 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Prawo właściwe”, stanowi:

- „1. Sądy w sprawach unijnych znaków towarowych stosują przepisy niniejszego rozporządzenia.
- 2. We wszystkich sprawach dotyczących znaków towarowych nieobjętych niniejszym rozporządzeniem odpowiedni sąd w sprawach unijnych znaków towarowych stosuje prawo krajowe mające zastosowanie.
- 3. Jeżeli niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, sąd w sprawach unijnych znaków towarowych stosuje przepisy proceduralne odnoszące się do tego samego rodzaju powództwa jak w przypadku krajowego znaku towarowego w państwie członkowskim, w którym ma swoją siedzibę”.

Dyrektywa 2004/48/WE

- 6 Zgodnie z art. 1 dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. 2004, L 157, s. 45), zatytułowanym „Przedmiot”:

„Niniejsza dyrektywa dotyczy środków, procedur i środków naprawczych, niezbędnych do realizacji praw własności intelektualnej. Do celów niniejszej dyrektywy określenie »prawa własności intelektualnej« obejmuje prawa własności przemysłowej”.

- 7 Artykuł 2 tej dyrektywy, zatytułowany „Zakres”, przewiduje w ust. 1:

„Bez uszczerbku dla środków przewidzianych lub środków, które mogą być przewidziane w prawie wspólnotowym lub krajowym, w zakresie, w jakim te środki mogą dawać właścicielom praw większe korzyści, przewidziane niniejszą dyrektywą procedury i środki naprawcze stosuje się, zgodnie z art. 3, do wszelkich naruszeń praw własności intelektualnej określonych w prawie wspólnotowym i/lub prawie wewnętrznym zainteresowanego państwa członkowskiego”.

- 8 Rozdział II wspomnianej dyrektywy, zatytułowany „Środki, procedury i środki naprawcze”, obejmuje między innymi art. 3 tej dyrektywy, opatrzony nagłówkiem „Obowiązki ogólne”, który stanowi w ust. 2:

„Powyższe środki, procedury i środki naprawcze są również skuteczne, proporcjonalne i odstraszające i stosowane w taki sposób, aby zapobiec tworzeniu ograniczeń handlu prowadzonego zgodnie z prawem i zapewnić zabezpieczenia przed ich nadużywaniem”.

Prawo polskie

- 9 Artykuł 325 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, w brzmieniu mającym zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym (zwanej dalej „kodeksem postępowania cywilnego”), stanowi:

„Sentencja wyroku powinna zawierać wymienienie sądu, sędziów, protokolanta oraz prokuratora, jeżeli brał udział w sprawie, datę i miejsce rozpoznania sprawy i wydania wyroku, wymienienie stron i oznaczenie przedmiotu sprawy oraz rozstrzygnięcie sądu o żądaniach stron”.

- 10 Na mocy art. 758 kodeksu postępowania cywilnego sprawy egzekucyjne należą do właściwości sądów rejonowych i działających przy tych sądach komorników.

- 11 Zgodnie z art. 767 tego kodeksu:

„§ 1. Na czynności komornika przysługuje skarga do sądu rejonowego, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Dotyczy to także zaniechania przez komornika dokonania czynności. Skargę rozpoznaje sąd właściwy ze względu na siedzibę kancelarii komornika.

§ 2. Skargę może złożyć strona lub inna osoba, której prawa zostały przez czynności lub zaniechanie komornika naruszone bądź zagrożone.

[...]”.

- 12 Artykuł 840 wspomnianego kodeksu stanowi w § 1:

„Dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;

2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne, a także na zarzucie potrącenia [...]”.

- 13 Artykuł 843 tego kodeksu stanowi w § 3:

„W pozwie powód powinien przytoczyć wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mógł zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu”.

- 14 Artykuł 1050 kodeksu postępowania cywilnego stanowi:

„§ 1. Jeżeli dłużnik ma wykonać czynność, której inna osoba wykonać za niego nie może, a której wykonanie zależy wyłącznie od jego woli, sąd, w którego okręgu czynność ma być wykonana, na wniosek wierzyciela po wysłuchaniu stron wyznaczy dłużnikowi termin do wykonania i zagrozi mu grzywną na wypadek, gdyby w wyznaczonym terminie czynności nie wykonał.

[...]

§ 3. Po bezskutecznym upływie terminu wyznaczonego dłużnikowi do wykonania czynności, sąd na wniosek wierzyciela nałoży na dłużnika grzywnę i jednocześnie wyznaczy nowy termin do wykonania czynności, z zagrożeniem surowszą grzywną”.

- 15 Artykuł 1051 tego kodeksu stanowi w § 1:

„Jeżeli dłużnik ma obowiązek zaniechać pewnej czynności lub nie przeszkadzać czynności wierzyciela, sąd, w którego okręgu dłużnik działał wbrew swemu obowiązkowi, na wniosek wierzyciela po wysłuchaniu stron i stwierdzeniu, że dłużnik działał wbrew obowiązkowi, nałoży na niego grzywnę. Tak samo sąd postąpi w razie dalszego wniosku wierzyciela”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 16 Harman wytwarza sprzęt audiowizualny, w szczególności głośniki, słuchawki i systemy audio. Zawarł on z dystrybutorem umowę dotyczącą prowadzenia na terytorium Polski sprzedaży swoich towarów opatrzonych unijnymi znakami towarowymi JBL i HARMAN, których jest właścicielem.
- 17 AB zajmuje się dystrybucją na rynku polskim towarów Harmana zakupionych od dostawcy innego niż autoryzowany dystrybutor Harmana na tym rynku.

- 18 Harman wniósł do Sądu Okręgowego w Warszawie (Polska), sądu odsyłającego, powództwo o zaniechanie naruszania praw do jego znaków towarowych, żądając zakazania AB, w ogólności, przywozu, wprowadzania do obrotu, importowania, oferowania, reklamowania oraz składowania w powyższych celach głośników i słuchawek oraz ich opakowań, oznaczonych wspomnianymi znakami towarowymi, które to towary nie zostały uprzednio wprowadzone do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG) przez Harmana lub za jego zgodą. Ponadto Harman wniósł o nakazanie AB wycofania z obrotu i zniszczenia tych towarów oraz ich opakowań.
- 19 Na swoją obronę AB przywołuje zasadę wyczerpania praw przyznanych przez znak towarowy i powołuje się w istocie na zapewnienie otrzymane od dostawcy, że przywóz rozpatrywanych towarów na rynek polski nie narusza znaków towarowych Harmana, ponieważ towary te zostały wprowadzone do obrotu na terytorium EOG przez Harmana lub za jego zgodą.
- 20 Sąd odsyłający zauważa, że stosowane przez Harmana systemy oznaczeń towarów nie zawsze pozwalają na określenie rynku przeznaczenia każdego z tych towarów. W celu ustalenia z całą pewnością, czy dany towar był przeznaczony na rynek EOG, konieczne byłoby skorzystanie z należącej do Harmana bazy danych.
- 21 Zdaniem tego sądu AB może teoretycznie zwrócić się do swojego dostawcy w celu uzyskania informacji na temat poprzednich podmiotów uczestniczących w łańcuchu dystrybucji. Jednakże ponieważ dostawcy zwykle nie są skłonni ujawniać swoich źródeł zaopatrzenia, aby nie stracić obrotów, jest mało prawdopodobne, by AB udało się uzyskać tego typu informacje.
- 22 Sądy polskie w swojej praktyce w sentencji orzeczeń uwzględniających powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do unijnego znaku towarowego odnoszą się zaś do „towarów, które nie zostały uprzednio wprowadzone do obrotu na terytorium [EOG] przez powoda (uprawnionego z unijnego znaku towarowego) lub za jego zgodą”. Sformułowanie to nie pozwala na etapie postępowania egzekucyjnego na identyfikację towarów objętych tym postępowaniem w stosunku do towarów podlegających wyjątkowi dotyczącemu wyczerpania praw przyznanych przez znak towarowy. Tym samym sentencja tych orzeczeń w rzeczywistości pozostaje zdaniem sądu odsyłającego bez różnicy względem ogólnego obowiązku wynikającego już z przepisów prawa.
- 23 Ze względu na tę praktykę sądową strona pozwana w ramach powództwa o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku nie jest w stanie dobrowolnie zastosować się do orzeczenia stwierdzającego naruszenie i naraża się na ryzyko sankcji na podstawie art. 1050 i 1051 kodeksu postępowania cywilnego. Ponadto praktyka ta prowadzi najczęściej do zajęcia wszystkich towarów, włącznie z tymi, które znajdują się w obrocie bez jakiegokolwiek naruszenia wyłącznych praw do znaku towarowego.
- 24 Podobnie, jak wynika w szczególności z art. 767, 840 i 843 kodeksu postępowania cywilnego, w postępowaniu zabezpieczającym i egzekucyjnym strona pozwana w ramach powództwa o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku napotka zdaniem sądu odsyłającego szereg przeszkód prawnych, chcąc skutecznie sprzeciwić się nałożonym środkom, i przysługują jej jedynie ograniczone gwarancje proceduralne.

- 25 Po pierwsze, zgodnie z art. 767 tego kodeksu, skarga na czynności komornika przysługuje tylko wówczas, gdy komornik, dokonując czynności, naruszył przepisy procesowe regulujące postępowanie egzekucyjne. W rezultacie skarga taka nie pozwala na ustalenie, czy egzemplarz towaru opatrzonego znakiem towarowym został wprowadzony do obrotu na terytorium EOG przez właściciela tego znaku lub za jego zgodą.
- 26 Po drugie, strona pozwana w ramach powództwa o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku nie ma możliwości skorzystania na podstawie art. 840 kodeksu postępowania cywilnego z powództwa przeciwegzekucyjnego, ponieważ tego rodzaju powództwo nie może służyć doprecyzowaniu treści orzeczenia sądowego stanowiącego tytuł egzekucyjny.
- 27 Po trzecie, zgodnie z przeważającym w doktrynie polskiej poglądem sąd właściwy w postępowaniu egzekucyjnym może wprawdzie wysłuchać stron, ale nie może na mocy art. 1051 kodeksu postępowania cywilnego przeprowadzić postępowania dowodowego w celu ustalenia, czy strona pozwana w ramach powództwa o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku zachowała się zgodnie z treścią tytułu egzekucyjnego.
- 28 Po czwarte, zgodnie z art. 843 § 3 kodeksu postępowania cywilnego, wnosząc powództwo przeciwegzekucyjne, dłużnik powinien przytoczyć wszystkie zarzuty, jakie może zgłosić, pod rygorem utraty prawa do ich powoływania w dalszym toku postępowania.
- 29 W związku z tym zdaniem sądu odsyłającego istnieje ryzyko, że sądowa ochrona swobodnego przepływu towarów może doznawać ograniczenia ze względu na tę praktykę orzeczniczą dotyczącą sposobu redagowania sentencji orzeczeń stwierdzających naruszenie prawa do znaku.
- 30 W tych okolicznościach Sąd Okręgowy w Warszawie postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 36 zdanie drugie TFUE w związku z art. 15 ust. 1 rozporządzenia [2017/1001], a także w związku z art. 19 ust. 1 [akapit drugi] [TUE] rozumieć należy w ten sposób, że sprzeciwiają się one praktyce sądów krajowych państw członkowskich polegającej na tym, że sądy:

- uwzględniając żądania uprawnionego ze znaku towarowego o zakazanie przywozu, wprowadzania do obrotu, oferowania, importowania, reklamowania towarów oznaczonych unijnym znakiem towarowym, nakazanie wycofania z obrotu lub nakazanie zniszczenia takich towarów,
- orzekając w postępowaniu zabezpieczającym o zajęciu towarów oznaczonych unijnym znakiem towarowym;

odwołują się w treści orzeczeń do »przedmiotów, które nie zostały wprowadzone do obrotu na terytorium [EOG] przez uprawnionego ze znaku towarowego lub za jego zgodą« – w następstwie czego ustalenie, których przedmiotów oznaczonych znakiem unijnym dotyczą orzeczone nakazy i zakazy (tj. ustalenie, które przedmioty nie zostały wprowadzone do obrotu na terytorium [EOG] przez uprawnionego ze znaku towarowego lub za jego zgodą) jest, wobec ogólnego sformułowania treści orzeczenia, pozostawione organowi egzekucyjnemu, organ ten – dokonując wskazanych ustaleń – opiera się na oświadczeniach uprawnionego ze znaku towarowego lub dostarczonych przez uprawnionego narzędziach (w tym narzędziach informatycznych i bazach danych),

a dopuszczalność kwestionowania powyższych ustaleń organu egzekucyjnego przed sądem w postępowaniu rozpoznawczym jest wyłączona lub ograniczona przez charakter środków prawnych przysługujących pozwanemu w postępowaniu zabezpieczającym oraz egzekucyjnym?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 31 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału w ramach ustanowionej w art. 267 TFUE procedury współpracy między sądami krajowymi a Trybunałem do tego ostatniego należy udzielenie sądowi krajowemu użytecznej odpowiedzi, która umożliwi mu rozstrzygnięcie zawisłego przed nim sporu. Mając to na uwadze, Trybunał powinien w razie potrzeby przeformułować przedłożone mu pytania. Ponadto Trybunał może wziąć pod rozwagę normy prawa Unii, na które sąd krajowy nie powołał się w swym pytaniu (wyrok z dnia 8 września 2022 r., RTL Television, C-716/20, EU:C:2022:643, pkt 55 i przytoczone orzecznictwo).
- 32 Co się tyczy przewidzianego w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE obowiązku zapewnienia przez państwa członkowskie skutecznej ochrony prawnej w dziedzinach objętych prawem Unii, z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że na prawo do skutecznego środka prawnego można powołać się na samej podstawie art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) i nie jest przy tym konieczne ustanowienie szczegółowych norm w przepisach prawa Unii lub prawa krajowego państw członkowskich, a przyznanie tego prawa w określonym przypadku zakłada, jak wynika z art. 47 akapit pierwszy karty, że osoba, która powołuje się na nie, dochodzi praw i wolności zagwarantowanych prawem Unii [zob. podobnie wyrok z dnia 6 października 2020 r., État luxembourgeois (Ochrona prawna przed wnioskami o przekazanie informacji w prawie podatkowym), C-245/19 i C-246/19, EU:C:2020:795, pkt 54, 55 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 33 Ponadto należy przypomnieć, po pierwsze, że zgodnie z art. 1 dyrektywy 2004/48 dotyczy ona wszelkich środków, procedur i środków naprawczych niezbędnych do realizacji praw własności intelektualnej, a po drugie, że zgodnie z art. 2 ust. 1 tej dyrektywy stosuje się je do wszelkich naruszeń tych praw określonych w prawie Unii lub prawie wewnętrznym zainteresowanego państwa członkowskiego.
- 34 Zgodnie z art. 129 ust. 3 rozporządzenia 2017/1001 sąd w sprawach unijnych znaków towarowych stosuje przepisy proceduralne odnoszące się do tego samego rodzaju powództwa jak w przypadku krajowego znaku towarowego w państwie członkowskim, w którym ma swoją siedzibę. Wynika z tego, że gwarancje proceduralne przysługujące stronie pozwanej w ramach powództwa o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku na etapie wykonania orzeczenia sądowego należy oceniać również w świetle dyrektywy 2004/48.
- 35 W tych okolicznościach należy uznać, że poprzez swoje jedyne pytanie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 15 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 w związku z art. 36 zdanie drugie TFUE, art. 47 karty oraz dyrektywą 2004/48 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie praktyce sądowej, zgodnie z którą sentencja orzeczenia uwzględniającego powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do unijnego znaku towarowego jest sformułowana w sposób, który ze względu na swoją ogólnikowość pozostawia w gestii organu właściwego w przedmiocie egzekucji tego orzeczenia ustalenie, do których towarów wspomniane orzeczenie ma zastosowanie.

- 36 Pytanie to należy rozumieć jako obejmujące trzy aspekty. Pierwszy z nich jest związany z wyczerpaniem praw przyznanych przez unijny znak towarowy i wymogami wynikającymi z ochrony swobodnego przepływu towarów. Drugi odnosi się do wymogów, które zgodnie z dyrektywą 2004/48 muszą być spełnione przez wszystkie środki, procedury i środki naprawcze niezbędne do realizacji praw własności intelektualnej. Trzeci dotyczy ciążącego na państwach członkowskich obowiązku, po pierwsze, ustanowienia środków niezbędnych do zapewnienia skutecznej ochrony prawnej w dziedzinach objętych prawem Unii, a po drugie, zapewnienia warunków rzetelnego procesu zgodnie z art. 47 karty.
- 37 Co się tyczy aspektu pierwszego należy przypomnieć, że art. 9 rozporządzenia 2017/1001 przyznaje właścicielowi unijnego znaku towarowego wyłączne prawo, pozwalające mu między innymi na zakazanie wszelkim osobom trzecim dokonywania przywozu towarów opatrzonych jego znakiem towarowym, ich oferowania, wprowadzania do obrotu lub ich magazynowania w tym celu bez jego zgody (zob. analogicznie wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., TOP Logistics i in., C-379/14, EU:C:2015:497, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 38 Artykuł 15 ust. 1 tego rozporządzenia zawiera wyjątek od tej zasady, stanowiąc, że prawa właściciela znaku towarowego podlegają wyczerpaniu, jeżeli towary zostały wprowadzone do obrotu na terytorium EOG pod tym znakiem przez samego właściciela lub za jego zgodą (zob. analogicznie wyrok z dnia 14 lipca 2011 r., Viking Gas, C-46/10, EU:C:2011:485, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 39 Przepis ten zredagowano przy użyciu sformułowań odpowiadających sformułowaniom zastosowanym przez Trybunał w wyrokach, w których dokonując wykładni art. 30 i 36 traktatu WE (później art. 28 i 30 WE, obecnie art. 34 i 36 TFUE), uznał on istnienie w prawie Unii zasady wyczerpania prawa do znaku towarowego. A zatem we wspomnianym przepisie uwzględniono orzecznictwo Trybunału, zgodnie z którym właściciel prawa do znaku towarowego chronionego na mocy ustawodawstwa państwa członkowskiego nie może powołać się na to ustawodawstwo w celu sprzeciwienia się przywozowi lub wprowadzeniu do obrotu towaru, który został wprowadzony do obrotu w innym państwie członkowskim przez niego samego lub za jego zgodą (zob. analogicznie wyrok z dnia 20 grudnia 2017 r., Schweppes, C-291/16, EU:C:2017:990, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 40 To orzecznictwo dotyczące zasady wyczerpania prawa do znaku towarowego, oparte na art. 36 TFUE, ma na celu, podobnie jak art. 15 dyrektywy 2017/1001, pogodzenie zasadniczych interesów związanych z ochroną praw do znaków towarowych z jednej strony i interesów związanych ze swobodnym przepływem towarów na rynku wewnętrznym z drugiej strony, wobec czego wykładnia tych dwóch przepisów, które mają na celu osiągnięcie tego samego rezultatu, powinna być dokonywana w identyczny sposób (zob. analogicznie wyrok z dnia 20 grudnia 2017 r., Schweppes, C-291/16, EU:C:2017:990, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 41 Dla celów zapewnienia właściwej równowagi między tymi podstawowymi interesami możliwość powołania się na wyczerpanie praw przyznanych przez unijny znak towarowy jako wyjątek od tego prawa jest obwarowana ograniczeniami pod kilkoma względami.
- 42 W pierwszej kolejności – art. 15 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 ustanawia zasadę wyczerpania praw przyznanych przez znak towarowy w odniesieniu do towarów wprowadzanych do obrotu przez właściciela lub za jego zgodą nie w sposób niezależny od miejsca, w którym dokonano

wprowadzenia do obrotu, lecz wyłącznie w odniesieniu do towarów wprowadzonych do obrotu na terytorium EOG (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lipca 1998 r., *Silhouette International Schmied*, C-355/96, EU:C:1998:374, pkt 21, 26, 31).

- 43 Wskazując, że wprowadzenie do obrotu poza terytorium EOG nie wyczerpuje prawa właściciela do sprzeciwienia się przywozowi tych towarów bez jego zgody, prawodawca Unii tym samym zezwolił właścicielowi znaku towarowego na sprawowanie kontroli nad pierwszym wprowadzeniem do obrotu na terytorium EOG towarów opatrzonych tym znakiem (zob. analogicznie wyrok z dnia 20 listopada 2001 r., *Zino Davidoff i Levi Strauss*, od C-414/99 do C-416/99, EU:C:2001:617, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 44 W drugiej kolejności – towary opatrzone znakiem towarowym nie mogą zostać uznane za „wprowadzone do obrotu na terytorium EOG”, jeżeli właściciel znaku dokonał ich przywozu na terytorium EOG w celu ich sprzedaży w tym obszarze lub jeżeli oferował je do sprzedaży konsumentom w EOG we własnych sklepach lub sklepach przedsiębiorstw powiązanych, choć do samej sprzedaży nie doszło (zob. wyrok z dnia 30 listopada 2004 r., *Peak Holding*, C-16/03, EU:C:2004:759, pkt 44).
- 45 W trzeciej kolejności – Trybunał orzekł, że zgoda właściciela musi ponadto dotyczyć każdego egzemplarza towaru, w odniesieniu do którego podnoszone jest wyczerpanie praw. Zatem okoliczność, że właściciel znaku towarowego sprzedaje już na rynku EOG towary identyczne z towarami, dla których podnoszone jest wyczerpanie, lub do nich podobne, nie jest wystarczająca (zob. podobnie wyrok z dnia 1 lipca 1999 r., *Sebago i Maison Dubois*, C-173/98, EU:C:1999:347, pkt 21, 22).
- 46 W czwartej kolejności – zgoda, równoznaczna ze zrzeczeniem się przez właściciela jego wyłącznego, wynikającego z art. 9 rozporządzenia 2017/1001 prawa do zakazania wszelkim osobom trzecim przywozu towarów opatrzonych tym znakiem, musi zostać wyrażona w sposób jednoznacznie odzwierciedlający wolę zrzeczenia się tego prawa (zob. podobnie wyrok z dnia 20 listopada 2001 r., *Zino Davidoff i Levi Strauss*, od C-414/99 do C-416/99, EU:C:2001:617, pkt 41, 45).
- 47 Wolę taką można zazwyczaj wywnioskować z wyraźnego oświadczenia zgody. Jednakże wymogi podyktowane ochroną swobodnego przepływu towarów skłoniły Trybunał do uznania, że zasada ta może być przedmiotem dostosowań (zob. podobnie wyrok z dnia 15 października 2009 r., *Makro Zelfbedieningsgroothandel i in.*, C-324/08, EU:C:2009:633, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 48 Zatem nie można wykluczyć, że w niektórych przypadkach, nawet przy założeniu, że pierwszego wprowadzenia rozpatrywanych towarów do obrotu na terytorium EOG dokonano bez wyraźnej zgody właściciela znaku towarowego, wola zrzeczenia się tego prawa może wynikać w sposób dorozumiany z faktów i okoliczności poprzedzających, równoczesnych lub późniejszych względem wprowadzenia do obrotu, które w opinii sądu krajowego również jednoznacznie wskazują na zrzeczenie się przez właściciela jego praw (zob. podobnie wyroki: z dnia 20 listopada 2001 r., *Zino Davidoff i Levi Strauss*, od C-414/99 do C-416/99, EU:C:2001:617, pkt 46; a także z dnia 15 października 2009 r., *Makro Zelfbedieningsgroothandel i in.*, C-324/08, EU:C:2009:633, pkt 25–27).

- 49 Jednakże dorozumiana zgoda nie może wynikać z samego tylko milczenia właściciela znaku towarowego. Podobnie taka zgoda nie może wynikać z braku powiadomienia przez właściciela znaku towarowego o jego sprzeciwie wobec sprzedaży na terytorium EOG ani z braku umieszczenia na towarach zakazu ich wprowadzenia do obrotu na terytorium EOG, jako że wymogi znajdujące zastosowanie w zakresie dowodu na istnienie dorozumianej zgody nie wprowadzają żadnego zasadniczego rozróżnienia w zależności od tego, czy pierwotne wprowadzenie do obrotu nastąpiło poza EOG, czy w jego ramach (zob. podobnie wyroki: z dnia 20 listopada 2001 r., Zino Davidoff i Levi Strauss, od C-414/99 do C-416/99, EU:C:2001:617, pkt 55, 56; a także z dnia 15 listopada 2009 r., Makro Zelfbedieningsgroothandel i in., C-324/08, EU:C:2009:633, pkt 28).
- 50 W piątej i ostatniej kolejności – co do zasady to na podmiocie, który powołuje się na wyczerpanie prawa, ciąży obowiązek wykazania spełnienia przesłanek zastosowania tego wyczerpania. Jednakże regułę tę należy dostosować, gdy może ona umożliwić właścicielowi wprowadzenie barier na krajowych rynkach i wspieranie w ten sposób utrzymywania różnic cenowych między państwami członkowskimi (zob. podobnie wyrok z dnia 20 grudnia 2017 r., Schweppes, C-291/16, EU:C:2017:990, pkt 52, 53 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 51 Takie dostosowanie ciężaru dowodu byłoby wymagane w szczególności w przypadku systemu dystrybucji wyłącznej (wyrok z dnia 8 kwietnia 2003 r., Van Doren + Q, C-244/00, EU:C:2003:204, pkt 39).
- 52 Z art. 15 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 w związku z art. 36 TFUE i orzecznictwem Trybunału przytoczonym w pkt 38–40 niniejszego wyroku wynika zatem, że podmiot, przeciwko któremu właściciel unijnego znaku towarowego wystąpił z powództwem o stwierdzenie naruszenia prawa do tego znaku, ma prawo dla celów obrony podnieść i dowieść, że towary opatrzone tym znakiem towarowym, których dotyczy dane powództwo o stwierdzenie naruszenia, zostały wprowadzone do obrotu na terytorium EOG przez tego właściciela lub za jego zgodą. Jak wynika z orzecznictwa przytoczonego w poprzednim punkcie niniejszego wyroku, podmiot ten powinien również mieć możliwość skorzystania z dostosowania ciężaru dowodu na jego korzyść, jeżeli spełnione są przesłanki przewidziane w tym względzie w orzecznictwie Trybunału.
- 53 Natomiast z orzecznictwa Trybunału przytoczonego w pkt 44 i 49 niniejszego wyroku nie wynika, że właściciel znaku towarowego jest zobowiązany do przyjęcia systemu oznaczania swoich towarów pozwalającego w odniesieniu do każdego wyrobu na ustalenie, czy był on przeznaczony na rynek EOG.
- 54 Jak bowiem zauważył w istocie rzecznik generalny w pkt 76 opinii, w braku przepisu prawa Unii, którego wykładnia mogłaby prowadzić do takiego rozwiązania, biorąc pod uwagę w szczególności jego brzmienie, kontekst, w jaki się on wpisuje, a także cele regulacji, której część on stanowi, zwykle stwierdzenie dotyczące napotykanym przez pozwaną w ramach powództwa o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku trudności w uzyskaniu informacji o pierwotnym dostawcy sieci dystrybucji równoległej nie może stanowić podstawy prawnej uzasadniającej nałożenie takiego obowiązku na właściciela.
- 55 Ponadto każdy taki obowiązek ograniczyłby niesłusznie możliwość zmiany przez właściciela, w ostatniej chwili, pierwotnie zakładanego rynku przeznaczenia dla danego wyrobu.

- 56 Co się tyczy drugiego aspektu zadanego pytania, należy zauważyć, że kwestie proceduralne poszanowania praw własności intelektualnej, w tym praw wyłącznych przewidzianych w art. 9 rozporządzenia 2017/1001, są co do zasady regulowane przez prawo krajowe, zharmonizowane dyrektywą 2004/48, która jak wynika w szczególności z jej art. 1–3, dotyczy środków, procedur i środków naprawczych niezbędnych do realizacji praw własności intelektualnej. Z tego względu wszelkie procedury krajowe dotyczące powództwa o stwierdzenie naruszenia prawa do unijnego znaku towarowego muszą być zgodne z przepisami tej dyrektywy.
- 57 Należy jednak stwierdzić, że kwestia proceduralna stanowiąca konkretnie przedmiot pytania zadanego przez sąd odsyłający w niniejszej sprawie nie jest regulowana przez dyrektywę 2004/48, ponieważ dyrektywa ta nie zawiera żadnego przepisu dotyczącego formułowania sentencji orzeczeń sądowych dotyczących powództwa o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku. Zagadnienie to jest zatem objęte zasadą autonomii proceduralnej stanowiącej przedmiot trzeciego aspektu zadanego pytania.
- 58 Co się tyczy tego aspektu trzeciego, sąd odsyłający wydaje się dostrzegać związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy sformułowaniem sentencji orzeczenia, które należy wydać w celu zakończenia sporu w postępowaniu głównym, a podnoszonymi niedogodnościami, jakie strona pozwana mogłaby napotkać na etapie egzekucji. Należy zaś stwierdzić, że niedogodności te wynikają z tego postępowania egzekucyjnego, następczego względem powództwa o stwierdzenie naruszenia prawa do znaku.
- 59 Należy zatem zbadać, czy okoliczność, że na etapie egzekucji stronie pozwanej przysługują na podstawie prawa krajowego ograniczone środki prawne i gwarancje proceduralne, koliduje z wymogami skutecznej ochrony sądowej nałożonymi przez prawo Unii, a zatem z jednością i skutecznością tego prawa.
- 60 Zasada skutecznej ochrony sądowej praw, jakie podmioty prawa wywodzą z prawa Unii, stanowi zasadę ogólną prawa Unii wynikającą z tradycji konstytucyjnych wspólnych państwom członkowskim, wyrażoną w art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., a obecnie potwierdzoną w art. 47 karty (wyrok z dnia 21 grudnia 2021 r., *Randstad Italia*, C-497/20, EU:C:2021:1037, pkt 57 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 61 Istota prawa do skutecznego środka prawnego ustanowionego w art. 47 karty obejmuje między innymi to, że podmiot tego prawa ma dostęp do właściwego sądu w celu zapewnienia poszanowania praw, jakie gwarantuje mu prawo Unii, i w związku z tym w celu zbadania wszystkich kwestii prawnych i faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, który został do tego sądu wniesiony [wyrok z dnia 6 października 2020 r., *État luxembourgeois* (Ochrona prawna przed wnioskami o przekazanie informacji w prawie podatkowym), C-245/19 i C-246/19, EU:C:2020:795, pkt 66 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 62 Ponadto zasada równości broni, która jest konsekwencją samego pojęcia rzetelnego procesu i której celem jest zapewnienie równowagi między stronami w postępowaniu poprzez zagwarantowanie, że każdy dokument dostarczony do sądu może być poddany ocenie i podważony przez strony postępowania, stanowi integralną część zasady skutecznej ochrony sądowej praw, jakie jednostki wywodzą z prawa Unii, zagwarantowanej przez art. 47 karty. Zasada ta pociąga za sobą w szczególności obowiązek zaoferowania każdej ze stron rozsądnej możliwości przedstawienia swojej sprawy, w tym dowodów, na warunkach, które nie stawiają jej w wyraźnie mniej korzystnej sytuacji w stosunku do strony przeciwnej [zob. podobnie wyroki:

z dnia 17 lipca 2014 r., Sánchez Morcillo i Abril García, C-169/14, EU:C:2014:2099, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 10 lutego 2022 r., Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Termin przedawnienia), C-219/20, EU:C:2022:89, pkt 46 i przytoczone tam orzecznictwo].

- 63 Ponadto należy przypomnieć, że zasada poszanowania prawa do obrony stanowi podstawową zasadę prawa Unii. Oparcie uzasadnienia orzeczenia sądowego na okolicznościach faktycznych i dokumentach, o których strony lub jedna z nich nie mogły się dowiedzieć i odnośnie do których w związku z tym nie mogły zająć stanowiska, stanowiłoby naruszenie tej zasady (wyrok z dnia 12 listopada 2014 r., Guardian Industries i Guardian Europe/Komisja, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 64 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem poszanowanie prawa do obrony w każdym postępowaniu wszczętym w stosunku do danej osoby i mogącym zakończyć się wydaniem aktu dla niej niekorzystnego musi zostać zapewnione nawet w braku jakichkolwiek szczególnych uregulowań (zob. podobnie wyrok z dnia 13 września 2007 r., Land Oberösterreich i Austria/Komisja, C-439/05 P i C-454/05 P, EU:C:2007:510, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 65 Jednakże, z zastrzeżeniem istnienia przepisów Unii w danej dziedzinie, takich jak przepisy przewidziane w dyrektywie 2004/48, do wewnętrznego porządku prawnego każdego państwa członkowskiego należy na mocy zasady autonomii proceduralnej uregulowanie szczegółowych zasad proceduralnych dotyczących środków prawnych pod warunkiem jednak, że zasady te nie są mniej korzystne w sytuacjach objętych prawem Unii niż te odnoszące się do podobnych sytuacji podlegających prawu krajowemu (zasada równoważności) oraz że w praktyce nie uniemożliwiają lub nie czynią nadmiernie uciążliwym wykonywania uprawnień przyznanych w prawie Unii (zasada skuteczności) (wyrok z dnia 21 grudnia 2021 r., Randstad Italia, C-497/20, EU:C:2021:1037, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 66 Informacje przedstawione w postanowieniu odsyłającym wskazują, że właściwe krajowe przepisy proceduralne nie naruszają zasady równoważności.
- 67 Co się tyczy zasady skuteczności, należy przypomnieć, że prawo Unii nie skutkuje zobowiązaniem państw członkowskich do ustanowienia środków prawnych innych niż środki przewidziane w prawie krajowym, chyba że z systematyki danego krajowego porządku prawnego wynika, iż nie istnieje żaden środek prawny pozwalający, choćby w trybie wypadkowym, zapewnić ochronę uprawnień wynikających dla podmiotów prawa z prawa Unii albo gdy jedynym sposobem dostępu podmiotu prawa do sądu jest uprzednie naruszenie przez niego prawa (wyrok z dnia 21 grudnia 2021 r., Randstad Italia, C-497/20, EU:C:2021:1037, pkt 62).
- 68 Ponadto trzeba podkreślić, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału każdy przypadek, w którym powstaje pytanie, czy krajowy przepis proceduralny czyni niemożliwym lub nadmiernie utrudnionym stosowanie prawa Unii, należy rozpatrywać z uwzględnieniem miejsca danego przepisu w całości procedury, jej cech szczególnych i jej przebiegu przed różnymi sądami krajowymi. Z tej perspektywy należy rozważyć w razie potrzeby zasady leżące u podstaw krajowego systemu sądownictwa, takie jak ochrona prawa do obrony, zasada pewności prawa i prawidłowy przebieg postępowania (wyroki: z dnia 10 marca 2022 r., Grossmania, C-177/20, EU:C:2022:175, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 17 maja 2022 r., SPV Project 1503 i in., C-693/19 i C-831/19, EU:C:2022:395, pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 69 Podmiotowi, który ma w posiadaniu towary wprowadzone do obrotu na terytorium EOG pod unijnym znakiem towarowym przez właściciela tego znaku lub za jego zgodą, przysługują zaś prawa z tytułu swobodnego przepływu towarów, zagwarantowanego w art. 34 i 36 TFUE oraz w art. 15 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001, które sądy krajowe muszą chronić (zob. podobnie wyroki: z dnia 19 grudnia 1968 r., *Salgoil*, 13/68, EU:C:1968:54, s. 676; z dnia 11 czerwca 2015 r., *Berlington Hungary i in.*, C-98/14, EU:C:2015:386, pkt 105 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 70 Jednakże w świetle zasady autonomii proceduralnej, uznanej w orzecznictwie przytoczonym w pkt 65 niniejszego wyroku, z zastrzeżeniem przepisów dyrektywy 2004/48, prawo Unii nie może stać na przeszkodzie praktyce sądowej, zgodnie z którą sentencja orzeczenia uwzględniającego powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do unijnego znaku towarowego jest zredagowana w sposób ogólny, pod warunkiem że stronie pozwanej przysługuje skuteczna ochrona sądowa praw, które wywodzi ona z art. 34 i 36 TFUE oraz z art. 15 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001.
- 71 W związku z tym, jeśli sąd krajowy jest zobligowany oznaczyć za pomocą ogólnego sformułowania w sentencji orzeczeń uwzględniających powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do unijnego znaku towarowego towary, które nie zostały uprzednio wprowadzone do obrotu na terytorium EOG przez właściciela lub za jego zgodą, to stronie pozwanej powinny przysługiwać na etapie egzekucji wszelkie gwarancje rzetelnego procesu, tak aby mogła skutecznie zakwestionować istnienie naruszenia lub groźby naruszenia praw wyłącznych właściciela znaku towarowego oraz sprzeciwić się zajęciu egzemplarzy towarów, w odniesieniu do których prawa wyłączne właściciela zostały wyczerpane i które mogą zatem być przedmiotem swobodnego obrotu w EOG.
- 72 Co się tyczy wskazanej przez sąd odsyłający okoliczności, zgodnie z którą z uwagi na brak dostępu do baz danych Harmana nie jest obiektywnie możliwe, by AB wykazała, że towary, które nabyła, zostały wprowadzone do obrotu na terytorium EOG przez Harmana lub za jego zgodą, mogłoby okazać się konieczne – jak zauważył rzecznik generalny w pkt 90 opinii – nawet w przypadku gdyby nie stwierdzono istnienia dystrybucji wyłącznej, dostosowanie ciężaru dowodu przez organ właściwy w przedmiocie egzekucji lub, w zależności od przypadku, przez sąd właściwy do orzekania w przedmiocie środków prawnych wniesionych przeciwko czynnościom tego organu, jeśliby stwierdziły one w świetle szczególnych okoliczności dotyczących sprzedaży rozpatrywanych towarów, że zasada dotycząca ciężaru dowodu, przypomniana w pkt 50 niniejszego wyroku, umożliwia właścicielowi wprowadzenie barier na rynkach krajowych i wspieranie w ten sposób utrzymywania różnic cenowych między państwami członkowskimi.
- 73 W świetle całości powyższych rozważań na zadane pytanie należy odpowiedzieć, iż art. 15 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 w związku z art. 36 zdanie drugie TFUE, art. 47 karty oraz dyrektywą 2004/48 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie praktyce sądowej, zgodnie z którą sentencja orzeczenia uwzględniającego powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do unijnego znaku towarowego jest sformułowana w sposób, który ze względu na swoją ogólnikowość pozostawia w gestii organu właściwego w przedmiocie egzekucji tego orzeczenia ustalenie, do których towarów wspomniane orzeczenie ma zastosowanie, o ile w ramach postępowania egzekucyjnego strona pozwana może zakwestionować określenie tego, które towary są objęte tym postępowaniem, a sąd może zbadać i orzec, z poszanowaniem przepisów dyrektywy 2004/48, które towary zostały rzeczywiście wprowadzone do obrotu na terytorium EOG przez właściciela znaku towarowego lub za jego zgodą.

W przedmiocie kosztów

- 74 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 15 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej w związku z art. 36 zdanie drugie TFUE, art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz dyrektywą 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie praktyce sądowej, zgodnie z którą sentencja orzeczenia uwzględniającego powództwo o stwierdzenie naruszenia prawa do unijnego znaku towarowego jest sformułowana w sposób, który ze względu na swoją ogólnikowość pozostawia w gestii organu właściwego w przedmiocie egzekucji tego orzeczenia ustalenie, do których towarów wspomniane orzeczenie ma zastosowanie, o ile w ramach postępowania egzekucyjnego strona pozwana może zakwestionować określenie tego, które towary są objęte tym postępowaniem, a sąd może zbadać i orzec, z poszanowaniem przepisów dyrektywy 2004/48, które towary zostały rzeczywiście wprowadzone do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego przez właściciela znaku towarowego lub za jego zgodą.

Regan

Gratsias

Ilešič

Jarukaitis

Csehi

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 17 listopada 2019 r.

Sekretarz

A. Calot Escobar

Prezes izby

E. Regan